чого тобі, зимо: з полону ідемо.

подовшало розмов, як вигинів на карті.

окріпли ґражди слів у кутиках розмов,

як патетичний шов на тріснутій кокарді.

і притча з полину про листяну війну,

про мітки на стіні, обмочені у хвою, –

про трою, що її врятовано до сну,

аби на денці сну поруйнувати трою:

трояндову її – з дзеркальних кучугур,

з болотяних люкроз, притулених на біле, –

коли раптовий крик відлунює об мур

загублених вікном, усе ще уцілілим.

чого тобі іще: безодню на плече,

чаїнку осоки і хриплого туману.

і хай не по щоці остання міць тече,

по снігові – нехай, а по щоці зарано